

Ήδη πριν την εποχή του Χριστού ο προφητάναξ Δαυίδ γράφει ότι οι άνθρωποι τόσο ξέπεσαν από το θέλημα του Θεού, ώστε κάποιος από αυτούς είπε «ουκ έστι Θεός». Δηλαδή, το κακό ήταν τόσο, η διαφθορά και η ασέβεια ώστε ο άνθρωπος οδηγήθηκε στην άρνηση του Θεού.

Στις μέρες μας, με τον επιθετικό εκδυτικισμό που δέχεται η χώρα μας, η αθεΐα αποτελεί τίτλο μεγάλο και καύχημα για τον σημερινό Έλληνα. Όποιος γίνεται άθεος, γίνεται σοφός και ας είναι αμόρφωτος, σοβαρός και ας είναι γελοίος, επίσημος και ας είναι αλογάριastos, υπεράξιος και ας είναι ανάξιος, επιστήμονας και ας είναι ανόητος.

Ποιός είναι ο άθεος; Αυτός που ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ. Η πρώτη αντίφαση βρίσκεται σε αυτόν τον ορισμό. Και μόνο με την διατύπωση αυτή, γίνεται εμφανές, ότι για να είναι κάποιος άθεος, προϋποθέτει ΠΙΣΤΗ στην ανυπαρξία του Θεού. Η αθεϊστική θέση τους δεν είναι αποτέλεσμα αποδείξεων, αλλά επιλογή της μη ύπαρξης του Θεού ή καλύτερα πιστεύουν στην αθεΐα τους

Κάποιοι από αυτούς βλέποντας το αδιέξοδο για να ξεφύγουν από αυτή τη λογική αντίφαση λένε «Εγώ δεν απορρίπτω την ύπαρξη του Θεού, απλώς δεν έχω απόδειξη να πιστέψω στον Θεό.» Αυτός όμως που έχει τέτοια άποψη, δεν ονομάζεται αθεϊστής αλλά αγνωστικιστής. Διότι ο πρώτος αρνείται τον Θεό, ενώ ο δεύτερος αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να υπάρχει Θεός, απλώς δεν έχει πιστεί. Για να είναι λοιπόν λεκτικά σωστοί εφόσον επιλέγουν την αθεΐα, πρέπει να πουν «Δεν ξέρω αν υπάρχει Θεός» και όχι όπως συνήθως λένε «Δεν (ξέρουμε αν) υπάρχει Θεός!» γενικεύοντας την ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ άγνοια σε όλους. Η δεύτερη αντίφαση των αθεϊστών, βρίσκεται στο ποιον Θεό αρνούνται. Διότι αυτό που αντιλαμβάνεται ο καθένας σαν «Θεό», δεν σημαίνει ότι είναι Θεός και τέλος πάντων καλά κάνει που δεν θέλει να συμβιβαστεί με το πρότυπο του Θεού που έχει στο μυαλό του. Πως όμως είναι δυνατό ένας άνθρωπος ατελής να έχει την απαίτηση να βλέπει τον Θεό καθαρά και να περιορίζεται σε αυτό που εκείνος αντιλαμβάνεται σαν αλήθεια. Γι' αυτό το λόγο, ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία μακαρίζει αυτούς που έχουν καθαρή την καρδιά τους γιατί αυτοί μπορούν να δουν τον Θεό. «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά ότι αυτοί τον Θεον όψονται». Αυτοί αντιλαμβάνονται την πίστη, αυτοί ψηλαφούν τον Θεό. Ένας άθεος οπότε, για να θέλει να είναι ειλικρινής με τις θέσεις του, οφείλει να δει τι βρίσκεται στον αντίποδα των θέσεων του. Να μάθει ποιον αρνείται.

Η τρίτη αντίφαση βρίσκεται στην άρνηση όλων των μαρτυριών. Διότι και στο δικαστήριο μετράει και η μαρτυρία έστω ενός αυτόπτη μάρτυρα. Πως λοιπόν απορρίπτουν ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ μαρτυρίες δίχως έρευνα;

Πρώτον έχουμε την μαρτυρία της Παλαιάς Διαθήκης με πλήθος προφητειών που μιλούν για τον Χριστό ως Θεό, την Παναγία, την σταύρωση την Ανάσταση.

Δεύτερον έχουμε την μαρτυρία των αποστόλων που έμειναν κοντά Του .Στην αρχή δεν Τον καταλάβαιναν, μόνο μετά την Πεντηκοστή. Έχουμε την μαρτυρία του Απ. Παύλου ο οποίος δώκε μετά μανίας τους Χριστιανούς. Έχουμε την μαρτυρία των δώδεκα εκατομμύρια μαρτύρων. Πλήθος από αυτούς ήταν άπιστοι και αμαρτωλοί. Και όλοι αυτοί οι μάρτυρες σφράγισαν τα γεγονότα, με την μαρτυρία της ζωής τους. Αφού η μαρτυρία της ζωής αποτελεί την ύψιστη μαρτυρία. Γι'αυτό ο Χριστός λέει «Γενεά άπιστη και μοιχαλής, σημείο

ζητεί και σημείο ου δοθήσεται ει μη το σημείο του Ιωνά» δηλαδή του γεγονότος της Αναστάσεως. Γι'αυτο ο πιστός πιστεύει με βάση τις ιστορικές ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ. Ενώ ο άθεος με ποια βάση δεν πιστεύει;

Δεν είναι λοιπόν η λογική που εναντιώνεται στην πίστη αλλά μια αντίθετη πίστη. Μια πίστη που διαμορφώνεται με βάση τις επιθυμίες. Αντίθετα η Χριστιανική αίσθηση της πίστεως, δεν διαμορφώνεται με βάση της επιθυμίες. Είναι βίωμα. Να βιώνεις κατά πρώτον ότι η παρουσία του Θεού είναι παντού. Να βιώνεις ότι την ομορφιά των εντολών του Θεού, και τέλος να βιώνεις ότι ο Θεός είναι αγάπη. Αλήθεια δεν θα μπορούσε να είναι κάτι άλλο ο Θεός εκτός από αγάπη. Γι'αυτο και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος παρουσιάζει ο Χριστό ως «μέγα εραστή». «Κανένας εραστής και αν ακόμα είναι πάρα πολύ παράφρονας από τον έρωτά του, δεν κατακαίεται τόσο από την αγάπη του για την ερωμένη του όσο ο Θεός ποθει την σωτηρία των ψυχών μας.»

Στον τόπο μας, η τάξη των ειδημόνων, είναι επηρεασμένη από την δυτική φιλοσοφία, ψυχολογία και θεολογία. Εκεί ο Θεός έχει γίνει υποκειμενικός. Εκεί, ο Ιησούς, δεν είναι ο δημιουργός της Εκκλησίας, αλλά δημιούργημα της Αγίας Γραφής σε συνδυασμό με την φαντασία του κάθε πάστορα. Προσφέρουν ένα Χριστό αποκομμένο από την αγία, καθολική, αποστολική Εκκλησία του Χριστού, έναν Θεό που πιο πολύ μοιάζει στα πρότυπα του Δια παρά στον Θεό της αγάπης. Διότι οι δυτικοί ύστερα από το σχίσμα δημιούργησαν πάνω από δυο χιλιάδες αιρέσεις βασιζόμενοι σε μια ατελειώτη σειρά δογματικών λαθών (φιλιόκβε, αλάθητο, πρωτείο, συγχωροχάρτια, καθαρτήριο πυρ, απόλυτος προορισμός). Με λατρεία, που μοιάζει με συναυλία και θεατρική παράσταση. Με ναούς, που μοιάζουν με κτίρια για πνευματιστικές συνάξεις. Γι' αυτό οι δυτικοί φιλόσοφοι πολέμησαν τον «Χριστιανισμό» και θεώρησαν μια ανθρωποκεντρική κοινωνία προτιμότερη από ένα κακέκτυπο του Χριστού. Γι'αυτο ο Νίτσε φωνάζει «ο Θεός πέθανε!». Στις καρδιές των ανθρώπων δεν υπάρχει Θεός! Η ιστορική όμως Εκκλησία διατηρεί αναλλοίωτη την εικόνα του Χριστού. Διότι η Αλήθεια της Εκκλησίας βρίσκεται σε αυτόν τον Χριστό και στους αγίους. Πιστεύουμε στον ίδιο Θεό που πίστευε και ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ. Πιστεύουμε στον Θεό των Μαρτύρων και των Πατέρων της Εκκλησίας.

Οι άνθρωποι δυστυχώς, εκεί που σκοντάφτουν, είναι στην λεγόμενη διάκριση. Δηλαδή δεν μπορούν να διακρίνουν. Και δεν αμφιβάλω ότι υπάρχουν πολλοί καλοπροαίρετοι, πλην όμως πνευματικά αδύναμοι, οι οποίοι σκανδαλίζονται από τους ιερείς και τους πιστούς. Η Εκκλησία όμως δεν είναι αυτό που φαίνεται, είναι αυτό που κρύβεται. Όπως γράφει ο π. Αυγουστίνος Μύρου: «Αποτελεί τραγικό λάθος να αποδίδονται τα σκάνδαλα στην Εκκλησία ή να ταυτίζεται η Εκκλησία με τους ανάξιους και σκανδαλοποιούς κληρικούς. Τέτοιου είδους θέσεις προδίδουν παχυλή άγνοια για στοιχειώδους γνώσεως σχετικά με το τι είναι Εκκλησία. Η Εκκλησία δεν είναι ένας ανθρώπινος και εγκόσμιος Οργανισμός, όπως συνήθως εκλαμβάνεται, αλλ'αυτο το Θεανθρώπινο σώμα του Χριστού, όπως επίσημα μαρτυρείται στις θεόπνευστες Αγίες Γραφές (Εφ 1,23) Θεμέλιο αμετακίνητο, που στηρίζει και χαρακτηρίζει την ίδια της την ύπαρξη, δεν μπορεί να είναι κανείς άλλος παρά μόνον ο απόλυτα άγιος και αναμάρτητος Ιησούς Χριστός. «Θεμέλιον γαρ άλλον ουδεις δύναται θείναι παρα το κείμενον , ος εστιν Χριστός Ιησούς» (Α' Κορ 3,11) Συνεπώς η Εκκλησία του Χριστού ούτε παράγει ποτέ σκάνδαλα ούτε κινδυνεύει από τα σκάνδαλα αναξίων λειτουργών της ... Και ερωτούμε: Μήπως η διδασκαλία της Εκκλησίας προτρέπει τους ανθρώπους και τους λειτουργούς της να είναι άπληστοι, φιλάργυροι, ακρατείς, φιλήδονοι, φιλόδοξοι, εξουσιαστές; Ασφαλώς όχι. Αυτή προτρέπει ακριβώς τα αντίθετα. Το φαινόμενο

της έξαρσης των σκανδάλων οφείλεται στο ότι απομακρυνθήκαμε ως πρόσωπα και ως κοινωνία από το θέλημα και της εντολής του Θεού, που κηρύττει αδιάκοπα και ασυμβίβαστα η Εκκλησία»

Οι άθεοι όμως δεν σταματούν. Λογαριάζουν για «βλάκες» τους πιστούς. Ειρωνεύονται και κοροϊδεύουν, τα μυστήρια και τον Θεό. Και όλα αυτά επειδή ελέγχονται. «Αν ο κόσμος σάς μισεί, ας γνωρίζετε ότι εμένα πρώτα από εσάς έχει μισήσει. Αν είστε από τον κόσμο, ο κόσμος θα αγαπούσε τον δικό του. Επειδή όμως δεν είστε από τον κόσμο, αλλά εγώ σας εξέλεξα από τον κόσμο, γι' αυτό ο κόσμος σας μισεί» (Ιω 15. 18-20).

Και οι έξυπνοι λένε «Μα να κάθεσαι να χάνεις τον καιρό σου με χαζομάρες, σαν τις γριές, με κόλαση και παράδεισο, με θεούς, λιβάνια, και καντήλια;» Και ενώ από τη μια λένε αυτά, από την άλλη θεωρούν ότι η κίνηση των άστρων την ημέρα που γεννήθηκαν θα τους προδιαγράψει το μέλλον τους! Και κάθεσαι ο σύγχρονος άνθρωπος να ξεδιψάσει την δίψα της πίστεως με τα ζώδια, τα κόμματα, τις ποδοσφαιρικές ομάδες, με πνευματισμό καθώς (ας μη κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλο μας) ακόμα και με καθαρή σατανολατρεία.

Και πετυχαίνουν! Ναι! Πετυχαίνουν, γιατί η απιστία είναι «η πλατειά και ευρύχωρη οδός» Σταμάτησε ο μέσος σύγχρονος άνθρωπος να σκέφτεται. Φιλοσοφία, έγινε το τρίπτυχο: Φαί, ύπνος, καλοπέραση. Με λίγα λόγια «Να περνάς καλά!» Ο καθένας καλλιεργεί τις επιθυμίες του. Μέσω του υλισμού προχωρήσαμε στον μηδενισμό. Και ο μηδενισμός, για να τρέφεται η ύπαρξή του, γίνεται αναγκαστικά καταστρεπτικός. «Ο μη εν μετ'εμου, κατ'εμού εστί και ο μη συνάγων μετ' εμου σκορπίζει.»

Κλείνω με μια προτροπή για τους «πινώντες και διψώντες» τη δικαιοσύνη. Γράφει ο πατήρ Νικόλαος Χατζηνικολάου «Ο Θεός είναι σαν μαύρη τρύπα απ'αυτές που υπάρχουν στο σύμπαν. Δεν βλέπεται, διαπιστώνεται. Έχει τόσο ισχυρό βαρύτικο πεδίο που τους πάντες προσελκύει, χωρίς όμως να φαίνεται. Αυτό που αναδίδει δεν είναι η ταυτότητα Του, αλλά η δυνατότητά μας να Τον διαπιστώνουμε για να Τον πιστεύουμε. Είναι ευγενής ο Θεός. Κρύβεται γι'αυτο πρέπει να Τον ψάξουμε. Η αγάπη Του υποτάσσεται στο αυτεξούσιο μας γι'αυτο πρέπει να Τον διεκδικήσουμε. Είναι πολύ πολύς και πολύ άγνωστος γι'αυτο πρέπει να τον τολμήσουμε...»

Με την εν Χριστώ αγάπη
Αναγνώστου Κωνσταντίνος